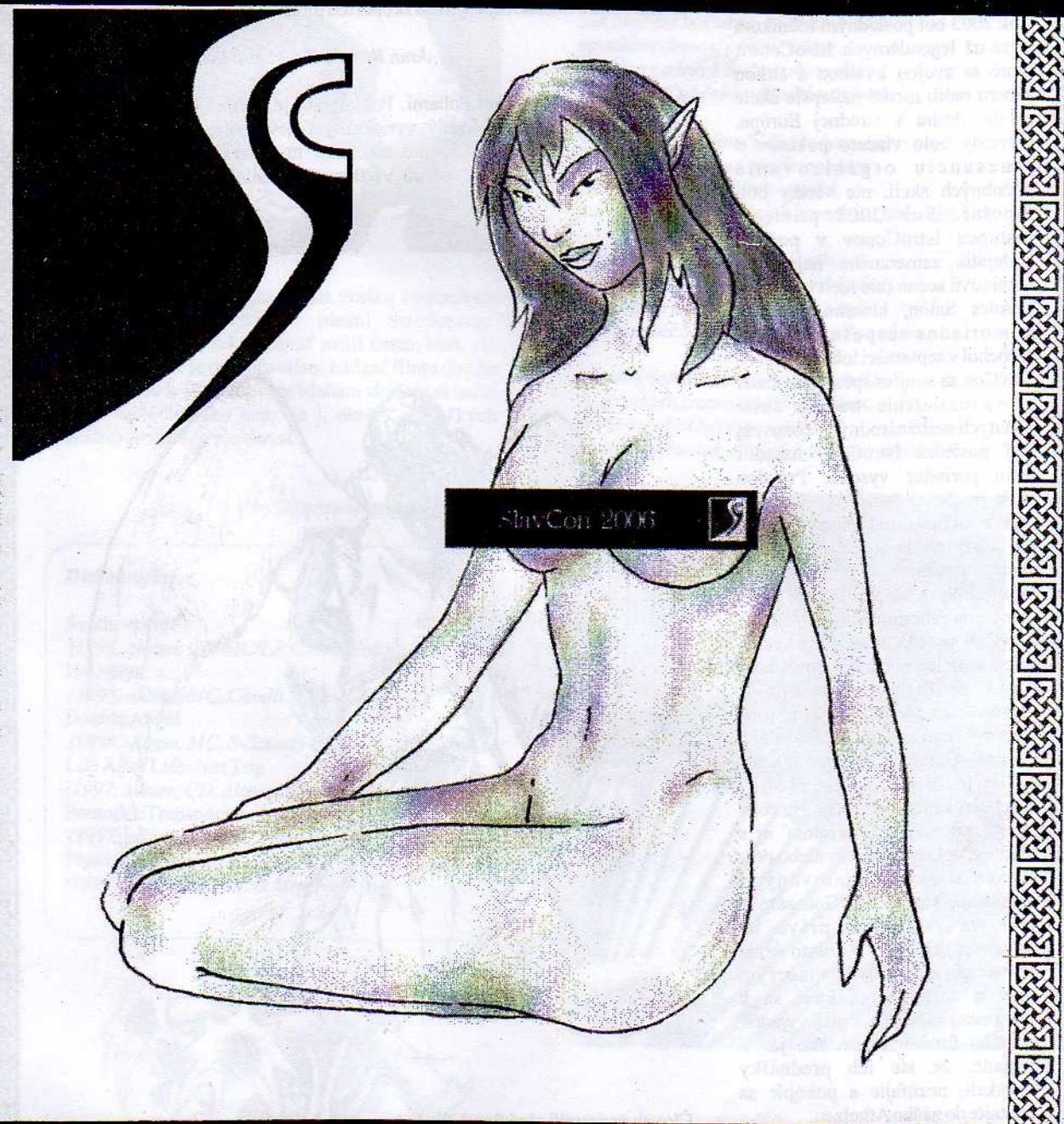

>>ROČNIK V. ČÍSLO XII. JESEN' 2006<

SLAVCON

: FAHZN · SPOLOČENSTVÁ · TOLKIEN ·

: PAVELKOVA · G.R.R.MARTIN : CENA 10 SK:

Vitajte na SlavCone!

Predpokladám, že ak držíte toto číslo Athelasu v rukách, ste momentálne účastníkmi (alebo ste prednedávnom boli) prvej väčšej akcie organizovanej naším občianskym združením. Organizovanie conov na Slovensku má už svoju tradíciu, i keď sa toho za posledných niekoľko rokov dosť zmenilo.

Rok 2003 bol posledným ročníkom teraz už legendárnych IstroConov, ktoré sa svojou kvalitou a šírkou záberu radili medzi najlepšie akcie svojho druhu v strednej Európe. Odvtedy bolo viacerо pokusov o renesanciu organizovania podobných akcií, nie všetky boli úspešné. Rok 2005 priniesol nástupcu IstroConov v podobe podujatia zameraného najmä na komixovú scénu (ale nielen na ňu) - Comics Salón, ktorého druhý a mimoriadne úspešný ročník prebehol v septembri tohto roku.

SlavCon sa svojím spôsobom snaží o znovuzaloženie tradície ďalej poňatých nedzinárodných conov, aj keď posledné IstroCony nasadili latku poriadne vysoko. Pravdu však je, že aj IstroCon ako taký niekde začína (konkrétnie v Dune) a nie vždy to bola celovíkendová akcia s našlapaným programom v minimálne piatich líniach a s viacerými zahraničnými hostami. SlavCon sa teda pokúša poskytnúť priestor nielen oddaným fanúšikom diela profesora Tolkienu a vyznavačom vesmírnej Sily (oba "tábory" majú v rámci bývalého Československa vlastné cony), ale aj tým ostatným menej špecializované založeným. Na cone by ste sa teda mali stretnúť aj s frakciou upírov, trekistov alebo proslovanistickej orientovanými jedincami, keďže SlavCon sám o sebe sa zameriava práve na slovanskú kultúru. V tomto bode prenehávam slovo viacerým hostom nášho conu, ktorí sa k slovanskej tematike vedia vyjadriť omnoho fundovanejšie ako ja. V prípade, že ste ich prednášky zmeškali, nezúfajte a pokojne sa začítajte do nášho Athelasu...

Váš Matúš "Loki" Hyžný

Na zamyslenie...

„Mnoho tých, čo žije, si zaslúži smrť. A niekoľko umiera a zaslúži si život. Môžeš mu ho dať? Nevyňášaj teda príliš horlivozásudky smrti. Pretože ani tí najmúdrejší nedovidia do všetkých koncov.“

John Ronald Reuel Tolkien (The Fellowship of the Ring)

„... len si pomyslite, ved' my sme stále v tom istom príbehu! Pokračuje. To veľké príbehy nikdy nekončia!“

„Nie, ako príbehy nekončia nikdy“, povedal Frodo. „Ale ľudia v nich prichádzajú a odchádzajú, keď sa skončí ich úloha. ...“

John Ronald Reuel Tolkien (The Two Towers)

Svet je zem pod tvojimi nohami. Pokiaľ tam je, môžeš po nej chodiť. (...) Niektorí tvrdia, že pre každý vyriecknutý i nevyriecknutý príbeh existuje zvláštny svet, že neexistuje nič také ako tu a teraz, iba rozvíjanie sa nekonečných možností, ktoré sú všetky uskutočniteľné na tom či onom mieste.

Paul Kearney (A Different Kingdom)

Človek sa narodil s krídlami. Prečo by sa teda mal životom plaziť?

Rumi

DVA POHLÁDY NA PÁNA PROFESORA

Bola to jednoducho ďalšia rozprávka. Túto mal sice ocino radšej ako ostatné, hlavne úvodné kapitoly, a bavilo ho čítať mi ich dokola, ale inak to naozaj vyzeralo ako všetko ostatné. Nakoniec sa mi *Hobit* tak zapáčil, že som si ho ako päťročná nechávala čítať niekol'kokrát, od oboch rodičov, a stále som sa k nemu vracala. Ked' som mala osem, so skvelým pocitom nezávislosti som si ho konečne na dovolenke prečítala aj sama. Celkom živo si pamätam, ako ocino vyhlásil, že neskôr mi dá prečítať aj *Pána Prsteňov*, a ja som si pod tým tajomným názvom spontánne predstavila takého taliansky vyzerajúceho mafiána v obleku s hromadou prsteňov na oboch rukách... A doteraz mi nikto presvedčivo nedokázal, kto to ten Pán Prsteňov vlastne je...

Ďalšia kniha, ktorú máme doma a veľmi si ju cením, sa volá *Stredozem očima malířů* a sú v nej najznámejšie a najkrajšie ilustrácie a mal'by. Tie k Hobitovi som už poznala z vlastnej fantázie, zatiaľ čo na tie k Pánovi prsteňov a Silmarillionu som hľadela čoraz zvedavejšie, a mafián s prsteňmi sa nejakovo vytratil. Vizuálna podoba Ardy z tejto knižky bude pre mňa vždy oveľa silnejšia ako tá Jacksonova z filmového plátna.

Pán Prsteňov ma samozrejme chytil ako nič iné, toto dielo som nemala k čomu prirovnať o existencii fantasy ako celého žánru som ani netušila. Potom to už šlo ďalej, *Silmarillion*, *Nedokončené príbehy*, Carpenterov životopis. Predo mnou sa otvoril svet, prvý „iný“, a skutočný, pretože som verila a verím že Tolkien nie je tvorcom, lež iba akýmsi zapisovateľom príbehov, ktoré sa v Ilúvatarovom svete udiali. Vždy som si predstavila pána profesora, ako si sedí, s fajkou, a ako keby som videla do vnútra jeho hlavy, objavila sa tam krajinka, ktorá sa postupne rozširovala a rozširovala, ako som sa obzerala, dopĺňali sa detaily, až z toho vznikol nekončiaci svet, ktorý ďaleko presahoval Tolkienovu hlavu, naopak, to on sám sedel na tráve a svet bol všade naokolo. Áno, viem, komplexné svety si vymyslelo mnoho autorov, a nie je to až tak zložité, avšak Arda je pre mňa prvá, a jediná, ktorej existencii skrátka verím. Ked' sme pritom, hoci poznám slávny portrét s fajkou, väčšinou si vybavím najprv Iana Holma ako Bilba z filmu a až potom to, ako v skutočnosti vyzerá...

Čaro kníh J. R. R. Tolkiena nie je pochopiteľné ani vysvetliteľné. A ak aj je, ja to nedokážem. Nechal nám privieťa nedopovedaného, otvoreného, aby som jeho diela odložila ako obyčajné knihy. Dá sa o nich donekonečna rozprávať, súhlasíť a nesúhlasíť, objavovať. Prejsť sa do Ardy a možno len snívať, naivne a detinsky, že tam raz budem môcť ostať. Raz...

Veronika „Lothmíril“ Frankovská

Karl May a Alfred Hitchcock ma naučili čítať. Verne ma naučil myslieť vecne a vedecky. Tolkien ma naučil snívať... Teda, bol prvý z dvojice ľudí, ktorí to dokázali. Do toho druhého Vás nič nie je...

Odpust'te mi ten vznosný predstav. Áno, dobre, trošku som to nafúkol... ale nie príliš. Písmanká ma naučili v škole (tie slovenské...). Hitchcock a May ma naučili "len" čítať s chufou a zaujatím. Pravda, myslieť ma naučili rodičia, učitelia a učebnice, Verne mi pomohol "len" chápať súvislosti a spájať poznatky nemechanickou formou. A Tolkien... ma naučil snívať. Táto veta nemá svoj pár ako predchádzajúce. Na to totiž, pokial' sa nemýlim, veľa škôl nie je a aj tie, čo sú, sú zväčša na môj vokus trochu príliš orientálneho charakteru a rôzni "aladinkovia", ktorí stojia na ich čele a ľud'om sľubujú ako bonus, že sa budú vznášať kúsok nad zemou (v tom lepšom prípade) ... čo sa mne, ani pánu A. Einsteinovi nezdá pravdepodobné...

Čítať a myslieť... techniku nás naučia, ale ako má človek telo a dušu (delenie osobnosti Tomáša Akvinského neberieme teraz do úvahy, stratili by sme prehľad, aj keď je pravdupovediac korektnejšie), tak má aj každá činnosť okrem techníky aj druhú stránku. Tú, ktorá v nás vyvoláva nadšenie pre niečo, tú, ktorá v nás eliminuje bezduchosť a laxnosť činnosti vykonávanej ako povinnosť, či prevádzanej s nechuťou. Alebo pravý opak. To už záleží na nás... A ako kvalita korunuje úspech, tak to platí aj naopak. Napríklad aj práve pre čítanie či myslenie. Ale snívanie... nemá techniku (Sapkowski kecá), nedá sa naučiť. Môžeme ho len byť schopný, alebo nie. Máme na myсли snívanie s veľkým S, nie utekanie pred realitou či programovateľnú fantáziu... Každý, kto vie, o čom hovorí, vie o čom hovorí, a ten, ktorý nie, sa bud' dozvie alebo nedozvie. V googli odpoved' nenájdete. Nie na toto...

Tolkien bol génius a velikán ducha.

Dokázal učiť bez toho, že by sa pozeral zhora, zo svojho imaginárneho obliečiku prezierania, ktorý si tak rado pestuje väčšina tých, ktorí sa hrdia tým, že patria do skupiny, ktorá "pracuje a zarába si myslením", ako profesori, filozofi, kňazi svetových náboženstiev etc.

Učil... a dobre. Nie však snívať. Učil nájsť dvere. Rozoznať ich. Klúčku už za nás nestlači...

Poviete si, ďalší romantik, ďalšie sladké kecy. Houby, páni (a občas aj dámy)! Snívanie tvorí ideály a ideály ľudskú veľkosť. Čím by sme boli bez nej...?

To pre mňa znamená Tolkien.

Poiux Cansok

PIESOK VO VETRE

Meno **Alexandry Pavelkovej** je na slovenskej fantasy scéne skloňované už pekne dlho. Autorka má za sebou niekoľko vydaných kníh a desiatky uverejnených poviedok, ktoré si pravidelne odnášajú ceny literárnych súťaží. Čitatelia si ju obľúbili nielen u nás. Aj nasi najbližší západný susedia občas siahnu po diele slovenskej fantasy v podobe viacerých kníh, ktoré Pavelkovej vyšli v českom preklade.

Saša má okrem iného na konte aj vôbec prvý slovenský fantasy román. *Piesok vo vetre* vydalo ružomberské vydavateľstvo Epos v roku 1999 a nedávno sa knižka dočkala aj českého prekladu vo vydavateľstve Wales. Román má na svojom konte okrem priaznivých kritik aj viacero prestížnych ocenení.

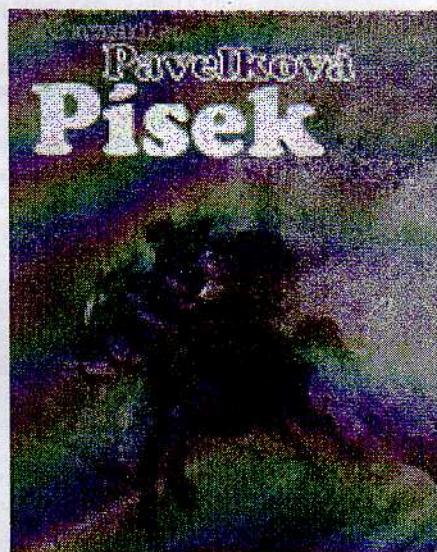
Dej románu sa odohráva v Maréši, fiktívnej krajine, bohatom kráľovstve medzi morom a púšťou, ktoré sa zmieta v občianskych nepokojoch. Panovnícky stolec bol obsadený princom Rorobom, synom čarodejnice Borky (v českom preklade Zindy), ktorá je skutočnou vládkyniou krajiny. Právoplatný následník trónu žije v exile, kde v pústi bojuje o holý život vedením partizánskej vojny proti uzurpátorom. V čase nepokojov sa v hlavnom meste objavuje liečiteľka Filen. Na jej príchod sa viaže veštba. Filen má priniesť šťastie tomu kráľovskému synovi, na ktorého stranu sa prikloní. Nikoho teda neprekvapí, keď pri jednej zo svojich výprav za pústnymi nomádmi náhodou zachráni právoplatného následníka... *Piesok vo vetre* sa číta jedným dychom aj pri minimálnom množstve dejových zvratov. Dej je priamočiary, bez zbytočných odbočení. Kniha tak pôsobí mimoriadne celistvým dojmom na rozdiel od „klasických“ dielov nekonečných cyklov Eddingsa alebo Brooksa. Milovníci krvavých bitiek a opisov strhujúcich akčných scén budú možno sklamani. Naopak, vnímatejší čitateľ si vychutná kvalitne spracovanú dobrodružnú klasiku operujúcu s

intrigami, láskou a skromnou dávkou mágie. Román tak pripomína akúsi legendu o boji následníka o trón a jeho lásku ku krásnej liečiteľke.

„*Plameň šľahajúci z kahana sa začal meniť. Nasíkol sa. V podobe jemnej hmly sa rozptýlil po celej miestnosti, pričom pohtil Borku, Filen i všetok nabytok.*

Filen necítila horúčavu, uvedomila si však cudzotu, čo ju chcela prestúpiť. Zabezpečila sa pred čímkoľvek neznámym i známym a načívala. Vnímala, ako energia vychádzajúca z plameňa stáby prstami zvedaveho dieťaťa ohmatáva každú vec v miestnosti, berie si z nej, čo potrebuje, a zhromažďuje to kdeši v prostredí.

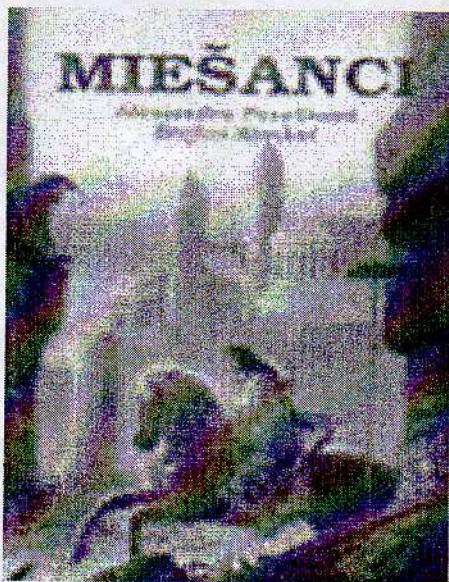
Tam sa vo vŕivom pohybe kondenzovala sila. Keď sa hmla z miestnosti znova začala stahovať a hustnúť nad kahanom, Filen si uvedomila, čo sa deje. Ak množstvo stlačenej energie presiahne kriticú hranicu, uvoľní sa. Výbuchom zmetie zo zemskej povrchu nielen túto izbu, ale ak palác, možno aj s celým Vŕškom kráľov. Borka sa nevyhrázala nadarmo. Vo svojej nenávisti nás zahubí všetkých vrátane seba. musímu ju zastaviť, pomysela si Filen zhrozena.“

Alexandra Pavelková sa narodila 25. augusta 1966 vo Zvolene. Vyštudovala gymnázium a strednú ekonomickú školu, smer obchod a služby. V roku 1991 bola v súťaži o Cenu Karla Čapka nominovaná medzi desať najlepších autorov v kategórii krátká poviedka. S poviedkou *Dráčik* získala v rámci tejto súťaže Cenu mesta Revúcej. Jej knižným debutom je zbierka sci-fi poviedok *SF 001*, ktorú vydalo Print-Servis v Banskej Bystrici v roku 1995. V súčasnosti patri medzi najplodnejších slovenských autorov fantastiky. Právom sa pýši prezývkou Lady Fantasy.

Matúš „Loki“ Hyžný

SLOVENSKÁ FANTASY TRILÓGIA

Slovenská fantastika má už čo to za sebou. V priebehu posledných desiatich rokov sa na scéne ustáli viaceru zvučných mien. Klasickú tvorbu sci-fi doplnila mladšia generácia o prvé počiny v žánroch fantasy, cyber-punku i komixu. Dokonca u nás funguje pravidelno-nepravidelný vychádzajúci špecializovaný časopis, všetkým dobre známa Fantázia.

Okrem bohatej poviedkovej tvorby sa v súčasnosti slovenská fantastika hrdí aj dosiaľ jediným fantasy cyklom. Ide o trilógiu Miešanci z pera Alexandry Pavelkovej a Štefana Konkola. Vyšli dohromady štyri knížky, ktorých kvalita je veľmi premenlivá, nečudo, že sa trilógia ako celok dočkala rozpačitej kritiky. Prvé dva diely napísali obaja autori spoločne, ten tretí si rozdeleni na dve časti, pričom každú z nich napísali nezávisle od seba.

Vzhľadom na to, že Miešanci vyšli už pred niekoľkými rokmi, je možné zhodnotiť ich s odstupom času. Mňa osobne veľmi nepresvedčili, do pamäte sa mi nijak zvlášť nevryli, i keď niektoré epizódy sú napísané veľmi dobre. Na adresu prvého dielu sa svojho času Rastislav Weber vyjadril: „Je to napísané pekne. Originalitu príbehu nezazrel ani omylom, ale hrdinovia sú sympathetici, nepriatelia nesympathici a obľudy obľudné. Sem tam sa objaví nejaký ten nápad, a niektoré scény sú úžasné. Páčili sa mi občasné strihy pohľad na svet očami zvierat. Komentáre škrata, koňa, potkana či slizkého bahniaka ma pobavili.“ Vlastne s ním musím súhlasiť.

Druhý diel Miešancov vyšiel s podnázvom Kláštor o rok neskôr (2001). Kvalitatívne sa výrazne odlišil od svojho predchodec a to v pozitívnom zmysle. Menej klišé, viac napäťia, rýchly spád deja.

Opäť citujem Rasťa Webera: „Prvý diel ohlasovanej trilógie bol prijatý s rozpakmi. Druhý diel Miešancov je daleko lepší, ba dokonca výborný!“

Tretí diel rozdelený na dve časti vyšiel pod názvami Bremeno (Alexandra Pavelková) a Krvavá Pyramída (Štefan Konkol). Zavŕšenie trilógie sa tak dočkalo veľmi rozpačiteľného, navyše otvoreného konca, pripúšťajúceho ďalšie pokračovania. Naštastie či nanešťastie k nim nedošlo.

Matúš „Loki“ Hyžný

MIEŠANCI

Slovenský fantasy román, na obálke pekná ilustrácia, Pavelková, Konkol. Príjemne zvučné mená, príjemne tenká a malá knižka. A vôbec, keď raz takto na knižku pozriem, nerada ju nechávam ležať na poličke v knižnici alebo knihkupectve.

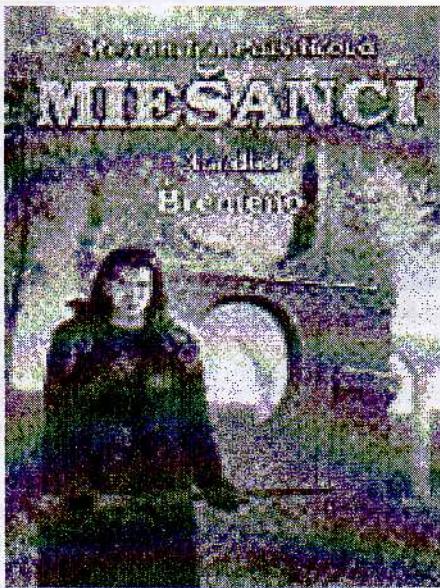
Prvý diel začína celkom jednoducho. Verbaska a Orys, za rôznych podmienok, odchádzajú z rodnej Knaufie a cestujú na juh, zisťujú o sebe, že sú elfskí miešanci a že musia poraziť zlého Temného pána a vziať mu kryštál. Celkom klasický scenár, neprekvapivá zápletka, aj keď kniha sa číta добре. Hlavným hrdinom pomáhajú nejaké tie viac či menej epizodické postavy a povedala by som, že ich spoločníci alebo protivníci sú oveľa sympathetici ako oni sami. A ani koniec neprinesie nejaký šok... Skrátka, kombinácia základných prvkov fantasy ság, príbeh zasadnený do bežného prostredia. Sice s perličkami ako dosť realistický popis z pohľadu škreta, no aj rušivými elementmi, okrem samotných dvoch miešancov napríklad pojmom ghúl ako temný elf.

Napriek zmiešaným dojmom som druhú knižku otvorila tiež, aj keď priznávam, len z nudy. Prvá končila tak ako ste čakali, druhá začína od toho momentu. Príbeh sa však rozbieha v dvoch dejových liniach. Tá prvá je vlastne o tom istom dvaja hlavní aktéri sa naháňajú za kryštáлом, zase ich trápi Temný pán Šajdán a jeho posluhovači a zase sa obaja správajú tak neznesiteľne, že by som ich najradšej niekom kopla a odstavila z príbehu. Zmenil sa iba smer cesty a spoločníci sa prestriedali. A Orys s Verbaskou putujú spolu.

Trúfam si povedať, že hlavných hrdinov mali autori od začiatku rozdelených, no v tomto dieli mali rozdelené dejové linie. Tá druhá zobrazovala obranu mesta Cárgrad v najprirodzenejších farbách. Ľudské (trpasličie, elfie, no proste hávedie) osudy prevládali nad poetickou akciou, tieto kúsky však boli skutočne pútavé, a s podozrením, že toto je Pavelkovej práca, som sa začala tešiť na tretí diel, ktorý je rozdelený na dve samostatné knižky.

Aj tak som si dala asi pol roka pauzu. 3.a, Bremeno, Alexandra Pavelková. Chcela som najprv prečítať diel b, spôsobom „najhoršie na začiatok, aby som to mala čo najskôr za sebou“, ale nakoniec som čítala v predpísanom poradí. →

A čítala som dobrú knihu. Verbaska sa konečne správala racionálne, a dej bol konečne pútavý, dal sa zhlnutú na jeden dych, objavovali sa aj javy zhrnuteľné slovným spojením „nečakaný zvrat dej“ a knižka končila neukončene. 3b nepomohlo. Konkol naozaj mal na svedomí ghúlov a.k.a. temných elfov, a jeho Orys už ani nemal sympatických priateľov. Hoci to začalo zaváňať aj originálnejšími prvками, autor prostredie prispôsoboval reáliam známym z nášho sveta Čína, Mexické kmene, kakao a pivo. Zmes, ktorou sa prehryzate jedine preto, aby ste ju konečne dočitali...

Tak či tak už len kvôli niektorým pasážam a Pavelkovej Miešanci za prečítanie stojí. Konkol sa mi nepáčil. Snáď oveľa viac ako kvôli knižke samotnej sa opäť čítať preto, aby ste mali prehľad...

Veronika „Lothmíril“ Frankovská

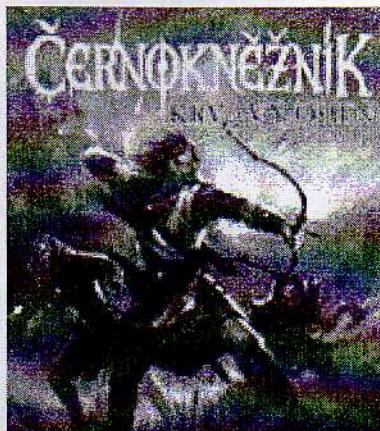
Miešanci (Alexandra Pavelková & Štefan Konkol): Epos, Ružomberok 2000, 237 s.

Miešanci 2 Kláštor (Alexandra Pavelková & Štefan Konkol): Epos, Ružomberok 2000, 237 s.

Miešanci 3.A Bremeno (Alexandra Pavelková): Epos, Ružomberok 2002, 268 s.

Miešanci 3.B Krvavá pyramída (Štefan Konkol): Epos, Ružomberok 2002, 269 s.

Juraj Červenák - ČERNOKŇAŽNÍK 3: Krvavý oheň

Rok sa zíšiel s rokom a Rogan sa vracia do okolia Moravy, aby si po tažkých bojoch zobrať to čo mu ako Černokňažníkovi patrí, teda vládu nad Krvavým ohňom na Kančej hore. Opäť ho sprevádzajú jeho verna družina, Goryvlad, Dagomir a jeho družka Mirena z moci bohov zbavená svojej čarovnej moci.

Úloha, ktorú im Černoboh uložil ich privádzajúce k Vraniboru, na ktorom stojí mocné knežatstvo. Rogan sa tak ako v predchádzajúcich dieloch zapletie aj do udalostí smrteľníkov, ktoré nemajú s jeho výpravou zdanlivo nič spoločné. Na pokľudných obyvateľov Vraniboru sa rúti záhuba. Starý kmeň Goričov sa spojil pod vládou najmocnejšieho z nich a hodlajú vyraziť na usadlosť v údoliach s ohňom a mečom. Príchod družiny však nezostane nepovšimnutý a tak musia hned na úvod čeliť jednému z Bratovrahových prízrakov z Kančej hory. Ukáže sa, že ani na Kančej hore nefunguje všetko ako má a Bratovrahov syn Svarun má prsty v udalostiach s Goričmi. Rogan sa teda pridáva k ľudu, ktorý budú brániť knežatstvo a stretne sa so Svarunom v nenávistnom súboji ešte skôr ako má prísť hlavný útok na povodie Moravy.

Začína sa tak rýchly sled udalostí, v ktorých krv teče prúdom a dej sa krúti okolo Krvaveho ohňa zakiateho do Krutomoru. Náhle dejové zvraty neustále udržujú čitateľa v pozornosti a v mnohých udalostiach majú Rogan a jeho spoločníci na mále. Ale ukáže sa, že dobro je silnejšie ako зло a po namáhavom súboji sa Černokňažník vydáva na Kančiu horu po svoju sladkú odmenu. Cesta je však tŕnistá a zistenie či sa Roganovi podarí premôcť Kruga a ovládnúť starobylé žriedlo moci Krvaveho ohňa, to už nechám na zvedavosti čitatela...

Skvostné ukončenie trilógie o Černokňažníkovi ukazuje ďurove neustále sa zlepšujúce spisovateľské schopnosti. Toto dielko sa nedá nazvať inak ako vydareným. Vynikajúce skĺbenie sveta slovanských mýtov a bohov s čistou a nepančovanou fantasy.

Kým ho neprečítate do konca, nepustite ho z ruky.

Michal „Randir“ Šebeň

CENA NESMRTEĽNOSTI

Jemná tráva sa jej obtierala o nohy, keď kráčala k jazeru - malá schúlená postava, sotva dýchajúca, ktorej od úst odlietavali obláčiky pary. Bola jej zima a bola už príliš unavená. V tráve za sebou nechala okrem svojich malých stôp aj stopy krvi.

Zastonala a bol to jediný zvuk, ktorý sa rozľahol tichom naokolo. Potom sa však les opäť prebudil a zašumel konármí stromov tiché prosby o pomoc. Mohol ich niekto počuť? Prasknutie vetvičky ju prinútilo zastať. Bola už takmer na dosah vody, ale predsa jej ešte pári krovok chýbal. Nebolo treba pokračovať ďalej.

Jej dych sa zastavil, keď pred ňu predstúpil. Bol nádherný. Nedokázala vysloviť ani jediné slovo. Chcela sa ho dotknúť. Sklonila hlavu. Počula jeho hlas vo svojej hlave.

„Nakoniec si prišla.“

Prikyvyla. Vedel všetko, a nič, čo by povedala, by to nezmenilo. Musela to iba prijať. Ruky sa jej zachveli, akoby v dlaniach pocítila váhu meča, ale ten tam neboli. Nechala ho ďaleko za sebou a okrem toho, nemala by to srdce použiť ho proti nemu. Teraz, na konci svojho života, už nie. Cítila, ako sa začína triasť a nebolo to zimou okolo, bol to neurčitý pocit očakávania. Zdvihla oči a zahľadela sa do jeho, hlbokých a žiariacich. Konečne dokázala prehovoriť.

„Je čas.“

Ak by to bol človek, bolo by jednoduché povedať, že si povzdychol, smutne sklopil zrak a potom jej ponúkol rameno. Ale toto neboli človek. Chytila ho jemne za hrivu, zniesol ten dotyk a tak sa jej zazdalo, že ho možno aj potešil. Jediný dotyk po tak dlhej dobe? Podvedome sa usmiala a on to kútkom oka zazrel. Pritisol sa k nej bližšie a spolu vstúpili do vody.

Jej prudký chlad ju prinútil zatnúť zuby. Zachvela sa a z hrdla jej unikol prudký vzduch. Pevnejšie zovrela jeho svetlozlatú hrivu a druhou rukou ho objala okolo krku. Postupne sa uvoľnila a nechala sa unášať na vode. Jej chlad ju už úplne ochromil. Zavrela oči a premáhala sa, aby s ním nezačala bojovať. Vlasy sa voľne vlnili okolo jej tváre. Postupovali čoraz hlbšie, a ako hladina okolo nich stúpala a ona sa snažila odolávať strachu, čoraz menej cítila pod svojimi rukami teplo jeho tela. Objala ho preto ešte pevnejšie, ale v tom okamihu sa jej voda dostala do pľúc.

Vyprskla a otvorila oči. Toto nemôže! Ale bolo neskoro. Zelené smaragdové oči na ňu smutne hľadeli a nedávali jej na výber. Teraz sa už cívnut' nedá. Krčovito sa otriasla. Čakal, kým sa upokojí. Jej dych sa opäť spomalil a on urobil krok vpred.

„Zbohom,“ zašepkala a odovzdala sa hlbinám spolu s ním. Už iba posledný záblesk zlata na hladine a boli preč.

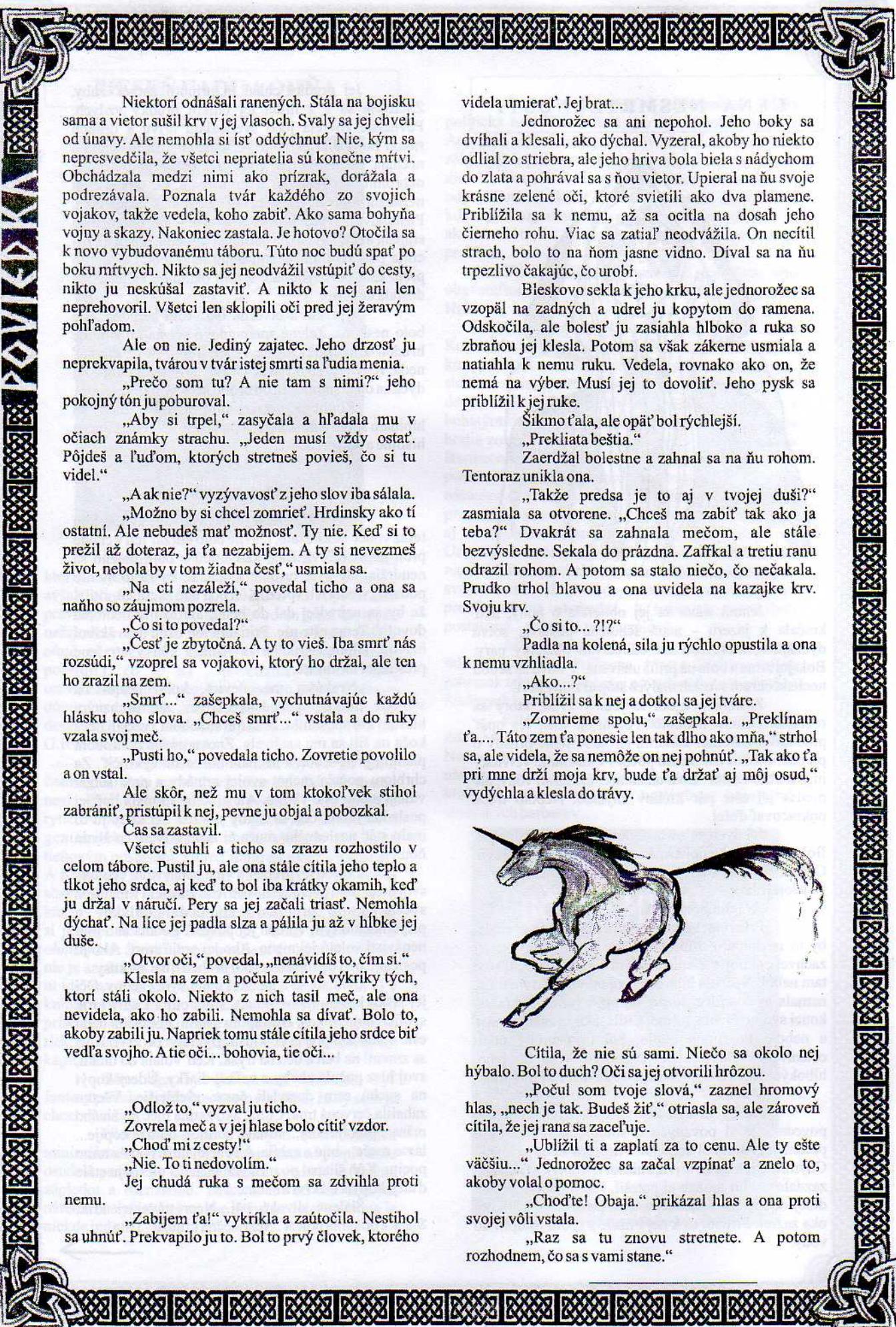
Nevedela, prečo ju nasledovali, ale na tom teraz vôbec nezáležalo, hlavné bolo udržať ich v chode proti nepriateľovi. Raz, keď budú v boji, možno sa neudržia, ale kým tu bola šanca, že by sa to mohlo podaríť, viedla ich vpred. Kôň pod ňou zaerdžal, cítila, že by sa najradšej dal do behu, ale to mu nemohla dovoliť. Teraz ešte nie. Pritiahla mu uzdu a on šklbol hlavou. Hlboko hrdeľne zavrčala a kôň vystrašene prešliapal na mieste.

„Neskúšaj ma, nevieš, koho nesieš na svojom chrbe,“ povedala tichým, ale dôrazným hlasom a to spôsobilo, že sa mu strachom zväčšili oči a koža na šíji sa mu zachvela. Znovu prešla pohlľadom planinu pred sebou a nechala ho voľne vykročiť. Za chrbotom počula rachot svojej armády a pred sebou videla jednu ešte väčšiu. Ale aj keby to mala byť jej posledná bitka, ona sa nikdy nevzdá. Aj keby ju to malo stáť posledného muža či ženu z tých, čo šli za ňou.

Tvárou jej prebehla vlna nenávisti a vytiahla svoj meč. Jeho pochmúrne ostrie sa zalesklo v matnom svetle, ktoré prenikalo spomedzi oblakov a pripomienulo tým vpredu jej povesť. Počula ako plní nenávisti volajú jej meno. Ako jej prajú smrť. Ako ju posielajú pod čiernu zem. Ako ju chcú trhať na kusy...

Usmiala sa a na tvári mala výraz šelmy. Oči jej sršali krutou radosťou a v srdci cítila každý krok svojich bojovníkov. Bilo spolu s nimi. Popustila uzdu ešte o kúsok a prešla do klusu. Dychtila po krvi. Klus sa zmenil na beh a beh na trysk. Keď volala do útoku, svoj hlas počula akoby z veľkej diaľky. Údery kopýt na suchú zem dopadali čoraz rýchlejšie. Všetko zahalila červená tma. Cítila, ako zatína meč do živého mäsa... prebija štíty... strháva zbroje... odráža kopije... láme meče... bije a zabíja. A celá jej duša patrila tomu pocitu. Kôň šliapal po mŕtvych telách a niesol ju stále ďalej, kopytá od krvi a bahna.

Sialené divoké oči. Neprestávajúci krik. Sladká príšerná bolest. Nekonečná krutosť. Tma...

Niekto odnášali ranených. Stála na bojisku sama a viesť sušil krv v jej vlasoch. Svaly sa jej chveli od únavy. Ale nemohla si ísť oddýchnuť. Nie, kým sa nepresvedčila, že všetci nepriatelia sú konečne mŕtví. Obchádzala medzi nimi ako prízrak, dorážala a podrezávala. Poznala tvár každého zo svojich vojakov, takže vedela, koho zabiť. Ako sama bohyňa vojny a skazy. Nakoniec zastala. Je hotovo? Otočila sa k novu vybudovanému táboru. Túto noc budú spáť po boku mŕtvyx. Nikto sa jej neodvážil vstúpiť do cesty, nikto ju neskúšal zastaviť. A nikto k nej ani len neprehovoril. Všetci len sklopili oči pred jej žeravým pohladom.

Ale on nie. Jediný zajatec. Jeho drzost' ju neprekvapila, tvárou v tvár istej smrti sa ľudia menia.

„Prečo som tu? A nie tam s nimi?“ jeho pokojný tón ju poburoval.

„Aby si trpel,“ zasyčala a hľadala mu v očiach známky strachu. „Jeden musí vždy zostať. Pôjdeš a ľuďom, ktorých stretneš povieš, čo si tu videl.“

„Ak nie?“ vyzývavosť z jeho slov iba sálala.

„Možno by si chcel zomrieť. Hrdinsky ako tí ostatní. Ale nebudeš mať možnosť. Ty nie. Keď si to prežil až doteraz, ja ťa nezabijem. A ty si nevezmeš život, nebola by v tom žiadna česť,“ usmiala sa.

„Na cti nezáleží,“ povedal ticho a ona sa naňho so záujmom pozrela.

„Čo si to povedal?“

„Česť je zbytočná. A ty to vieš. Iba smrť nás rozsúdi,“ vzoprel sa vojakovi, ktorý ho držal, ale ten ho zrazil na zem.

„Smrť...“ zašeplala, vychutnávajúc každú hlásku toho slova. „Chceš smrť...“ vstala a do ruky vzala svoj meč.

„Pusti ho,“ povedala ticho. Zovretie povolilo a on vstal.

Ale skôr, než mu v tom ktokoľvek stihol zabrániť, pristúpil k nej, pevne ju objal a pobožkal.

Cas sa zastavil.

Všetci stuhli a ticho sa zrazu rozhstilo v celomtáboore. Pustil ju, ale ona stále cítila jeho teplo a tlkot jeho srdca, aj keď to bol iba krátky okamih, keď ju držal v náručí. Pery sa jej začali triať. Nemohla dýchať. Na lice jej padla slza a pálila ju až v hĺbke jej duše.

„Otvor oči,“ povedal, „nenávidisť to, čím si.“

Klesla na zem a počula zúrivé výkriky tých, ktorí stáli okolo. Niekoľko z nich tasil meč, ale ona nevidela, ako ho zabilí. Nemohla sa dívať. Bolo to, akoby zabilí ju. Napriek tomu stále cítila jeho srdce biť vedľa svojho. A tie oči... bohovia, tie oči...

„Odlož to,“ vyzval ju ticho.

Zovrela meč a v jej hľase bolo cítiť vzdor.

„Chod' mi z cesty!“

„Nie. To ti nedovolím.“

Jej chudá ruka s mečom sa zdvihla proti nemu.

„Zabijem ťa!“ vykřikla a zaútočila. Nestihol sa uhnúť. Prekvapilo ju to. Bol to prvý človek, ktorého

videla umierať. Jej brat...

Jednorožec sa ani nepohol. Jeho boky sa dvíhali a klesali, ako dýchal. Vyzeral, akoby ho niekto odliel zo striebra, ale jeho hriva bola biela s nádyhom do zlata a pohrávala sa s ňou viesť. Upieral na ňu svoje krásne zelené oči, ktoré svietili ako dva plamene. Priblížila sa k nemu, až sa ocitla na dosah jeho čierneho rohu. Viac sa zatiaľ neodvážila. On necítil strach, bolo to na ňom jasne vidno. Dival sa na ňu trpezlivо čakajúc, čo urobí.

Bleskovo sekla k jeho krku, ale jednorožec sa vzopal na zadných a udrel ju kopytom do ramena. Odskočila, ale bolest' ju zasiahla hlboko a ruka so zbraňou jej klesla. Potom sa však zákerne usmiala a natiahla k nemu ruku. Vedela, rovnako ako on, že nemá na výber. Musí jej to dovoliť. Jeho pysk sa priblížil k jej ruke.

Šikmo ľala, ale opäť bol rýchlejší.

„Prekliata beštia.“

Zaerdžal bolestne a zahnal sa na ňu rohom. Tentoraz unikla ona.

„Takže predsa je to aj v tvojej duši?“ zasmiala sa otvorené. „Chceš ma zabit' tak ako ja teba?“ Dvakrát sa zahnala mečom, ale stále bezvýsledne. Sekala do prázdna. Zaffkal a tretiu ranu odrazil rohom. A potom sa stalo niečo, čo nečakala. Prudko trhol hlavou a ona uvidela na kazajke krv. Svoju krv.

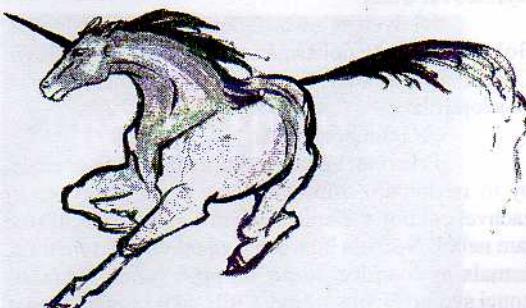
„Čo si to... ?!“

Padla na kolenná, sila ju rýchlo opustila a ona k nemu vzhliadla.

„Ako...?“

Priblížil sa k nej a dotkol sa jej tváre.

„Zomrieme spolu,“ zašeplala. „Preklínam ťa... Táto zem ťa ponesie len tak dlho ako mňa,“ strhol sa, ale videla, že sa nemôže on nej pohnúť. „Tak ako ťa pri mne drží moja krv, bude ťa držať aj môj osud,“ vydýchla a klesla do trávy.

Citila, že nie sú sami. Niečo sa okolo nej hýbalo. Bol to duch? Oči sa jej otvorili hrôzou.

„Počul som tvoje slová,“ zaznel hromový hlas, „nech je tak. Budeš žiť,“ otriasla sa, ale zároveň citila, že jej rana sa zaceľuje.

„Ublížil ti a zaplatí za to cenu. Ale ty ešte väčšiu...“ Jednorožec sa začal vzpínať a znelo to, akoby volal o pomoc.

„Chod'te! Obaja.“ prikázal hlas a ona proti svojej vôle vstala.

„Raz sa tu znova stretnete. A potom rozhodnem, čo sa s vami stane.“

Vzal jej z ruky meč a položil ho na svoje miesto.

„Ty nebudeš nikdy bojovať,“ vyhlásil a pozrel sa na svoju sestru. „Prečo chceš, aby si ľudia pamäタali tvoje meno? Na čo je to dobré?“

„Ty sa nebojíš? Že tvoje telo sa zmení na prach a s ním aj všetko, čo si tu dokázal?“

„A čo chceš? Nesmrteľnosť?“

„A prečo nie?!? Sú ľudia, ktorých si ostatní pamäタajú, tak prečo nie mňa?“

„A povedz mi, sestrička, prečo si ich pamäタajú... Lebo preklínajú ich mená. Je iba jeden, ktorého si ctia. Ale ten urobil niečo, na čo nikto z nás nestaci.“

„Priviedol sem jednorožca...“ odsekla rozčlenné. „To je toho. To zviera ho nasledovalo.“

„Nevieš, o čom hovoríš. Priniesol nám s ním požehnanie. Ako je možné, že aj za najtuhší zimy je tu vždy príjemne? A ako je možné, že v lete do žiadneho domu nikdy neudrie blesk? On je nesmrteľný, lebo sem priviedol toho, kto nás chráni. Ostatní ľudom iba ubližili. Kto v noci zašepká pri prebudení zo zlého sna mená tých veliteľov, čo viedli svoje vojská do skazy? Nikto. Ale skoro každý si zašepká meno toho, kto nám umožnil vidieť túto zázračnú bytosť.“

„Zázračnú bytosť,“ zopakovala posmešne. „A kde je teraz? Sedí niekde pri jazere a o nás sa nestará. To len my si myslíme, že mu na nás záleží. Ale kde je nejaký dôkaz?“

„Ako môžeš povedať niečo takého? Máme mier.“

„Mier,“ vypľula to slovo s odporom, „ty mi nikdy nemôžeš rozumieť.“

„Mýliš sa. Rozumiem ti tak, až ma to desí. Viem...“ nedokončil a pozrel na ňu s obavou. „Prosím ňa, nechaj to tak.“

Sklonila hlavu, ale hlavou jej rýchlo prebichali myšlienky. Ten človek spojil svoj život s tým jednorožcom a preto bol nesmrteľný. Mohla by to tiež urobiť. Chcela byť veľká. Chcela stať hrdo a vzpriamene pred svojou armádou. Chcela im zaveliť a vidieť, ako sa dávajú do pohybu, ako obrovský kolos. A dala by za to čokoľvek.

Nechala brata jeho myšlienкам a vyliezla si na seno, ale ešte dlho nemohla zaspať. On ho sem priviedol. Ale všetci by si určite zapamäタali aj ženu, ktorá by ich oňho pripravila... Ale to zviera by sa nenechalo odviesť. Musela by ho zabíť. A keby sa o to pokúsila, nikdy by sa sem nemohla vrátiť. Ale nesmrteľnosť...

Ak teda jednorožec spôsobil, že majú mier, po jeho smrti bude mať sancu. Sama pre seba sa usmiala. Dozrievalo v nej rozhodnutie. Krátko pred úsvitom si vzala meč. Bol ľažký, ale videla, že jej padne do ruky. Bol tu iba pre ňu. A jej nesmrteľnosť ju čaká pri jazere...

Isilóte

ZADESAT (1)

Predstavte si situáciu... Sedíte v Horúcom kresle oproti Martinovi Nikodýmovi (dúsfam, že ešte stále robí Milionára...). Už pri úvodnom predstavovaní sa, ste o sebe prezradili že ste Tolkien-positive. Pätnásť otázka, za päť miliónov: "Kedy sa narodil J.R.R. Tolkien?" Celé Slovensko očakáva odpoveď hodnú znalca.... Ale vy len sedíte a potíte sa... Trapas ako sviňa... čo teraz? Zobudťte sa z nočnej mory a čítajte ďalej.

Aby sa Vám (a najmä mn... to je tá prává motivácia každej ľudskej činnosti) niečo podobné nestalo, rozhodol som sa, že v najbližších desiatich číslach Athelasu Vám prinesiem vždy desať (aj keď občas viac... Oscarov bolo napríklad jedenásť ;)) základných informácií týkajúcich sa profesora Tolkiena a jeho diel.

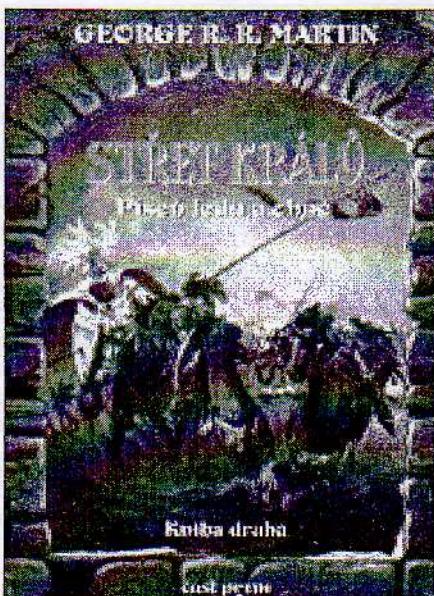
Tu je prvá dávka, zameraná, ako inak, na pána Profesora.

J.R.R. Tolkien

- 1.Narodil sa 3. januára 1892 v Bloemfonteine v Oranžskom slobodnom štáte (dnešná JAR)
 - 2.Jeho rodičia boli Arthur Reuel Tolkien a Mabel Suffieldová (Jeho brat sa volal Hillary Arthur Reuel.).
 - 3.Vyrastal v okolí Birminghamu.
 - 4.Vyštudoval Exeterskú fakultu na Oxforde.
 - 5.Edith Brattovú si vzal 12. marca 1916.
 - 6.Deti: John Francis Reuel (1917), Hillary Reuel (1920), Christopher Reuel (1924), Priscilla (1929).
 - 7.Profesorom sa stal v roku 1922 (na Leedsi).
 - 8.Učil na univerzite v Leedsi a v Oxforde (od 1925).
 - 9.V pondelok 29. novembra 1971 umrela Edith.
 - 10.Zomrel v nedeľu 2. septembra 1973.
- Bonus:** (ktorý je podľa mňa zaujímavý, ale nie nutný)
- a)Do Británie "prišiel" až v roku 1895 (apríl).
 - b)V prvej svetovej vojne slúžil u Lancashirských strelov (bojoval na Somme).
 - c)1959 - Koniec práce ako profesor.

Ján „Eruantalon“ Bakos

PIESEŇ LEĐU A OHŇA

George R. R. Martin, majster rozprávač, ktorého systematickí čitatelia fantasy určite poznajú, avšak sviatoční, alebo tí, čo čítajú na odporúčanie pravdepodobne nie. Jediným dôvodom je asi len to, že nežijeme v USA. To by sme mali ságu *Píseň ledu a ohňa* aj vo veľmi peknej tvrdej väzbe (môžem potvrdiť), čo je na „povedzme takých 90%, univerzálnym ukazovateľom úspechu autora a hlavne dôvery vydavateľa“. Ak môžem hovoriť za seba, a za desaťtisíce (či už stotisíce?) spokojných čitateľov, tak G.R.R. Martin nesklamal.

Toto monumentálne dielo by sa na našej časovej osi dalo zaradiť približne do obdobia trochu neskoršieho temného stredoveku. Oblubujete rytierov bez bázne a hany, elegantných šermiarov a geniálnych vojvodcov, alebo dávate prednosť tieňovým postavám, ktoré ľahajú za nitky v zákulisí? A že bábiek sa tu nájde... aj bábkarov. Povšimnite si absenciu tzv. „mocných čarodejov, mystikov a kniazov“. A tu je práve ten háčik celej ságy, pretože ak si posvetime na jej originalitu, môže *Píseň ledu a ohňa* akurát zvesiť chvost a zaliesť do kúta. V príbehu nie je ani štipka nového, všetky boje a intrígy, o ktoré tu ide, sa už niekde odohrali, všetky postavy žili aj v knihách iných autorov a každá zo skromného radu príšer, na ktoré tu narazíme už blúdila rišou fantázie. Z riek už dávno pili inf hrdinovia a moria pokorili iní kapitáni...

Táto sága by vlastne ani nemusela byť fantasy príbehom (čím nechcem povedať, že by som ju chcel vyradiť).

Úloha mágie je v prvých troch knihách minimálna a pri úsilií, ktoré autor venoval prepleteniu osudov postáv by dokázal určite vytvoriť aj reálnu zápletku a rozuzlenie. Draci a Iní sú len tenkým náterom na masívnej stavbe príbehu. Jeho podstata je niekde inde...

Značný kus cesty k dokonalosti prešla politická hra (Veľká Hra, ako by povedala Mara z Acoma) a umenie intríg, ktoré tvoria jeden z nosných a základných pilierov (ak nie ten hlavný...) deja tohto diela a čitateľovi, ktorý nemá Mozartovu pamäť, odporúčame sledovať dodatky v zadnej časti knihy, kde nájdete rozpisane všetky vzťahy medzi rodmi a aj v akom stave sa práve nachádzajú, aby si udržal prehľad.

V úvode ságy sa zoznámime so svetom, jeho obyvateľmi a, čo nás bude asi zaujímať najviac, s Hráčmi...

O Železným trónom, po smrti („nehoda...“) kráľa Roberta Bartheona usiluje šest frakcií. Robb Stark bol korunovaný vládcom severu. V Kráľovom prístavišti, sídelnom meste riše, a príťahlych oblastiach vládne detský kráľ Joffrey Bartheon, ovládaný mocným a bohatým rodom Lannisterov. O trón usilujú aj dvaja bratia zosnulého kráľa, mladší Renly a starší Stannis Bartheon, a každý sa odvolávajúc na iné práva považujú sami seba za pravých a nespochybniťných nástupcov. K starému spôsobu života, ktorý jasne prezentujú ich rodové slová: „My nesijeme!“ sa vracia aj v nemilosť upadnutý, teraz opäť silný rod Grayjoyov, známy aj pod menom rod Železných mužov. Tito zasolení korzári zase začínajú používať svoje malé štíhle lode, dočasne vo vazalstve premenené na obchodné, k tomu, k čomu boli postavené... pobrežia opäť vzplanú...

Aby toho nebolo málo, pripomína sa aj mladučká exilová kráľovna, Matka Drakov, jediný potomok takmer vyhľadanej pôvodnej dynastie kráľov Siedmich kráľovstiev Targaryenov.

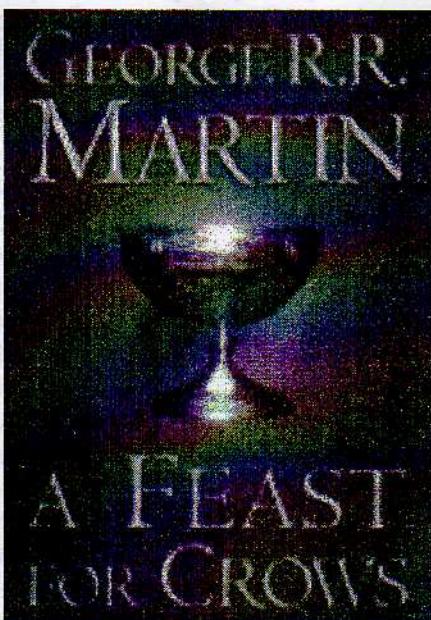
Rišou zabudnutá severná hranica, chránená Zdí (Múrom), zase ozýva... a tisícka príslušníkov Nočnej hliadky je zúfalo málo proti barbarským národom valiacim sa zo severu. A ešte sú tu Tí, pred ktorými utekajú statisíce tvrdých a bojovných severských barbarov...

V tomto naozaj rozsiahлом konflikte, kde málokto vie, či je jeho včerajší spojenec spojencom aj dnes, nájdeme len málo archetypných postáv (ak vôbec), radiacich sa vyslovene k Dobru či Zlu. Každý bojuje o to isté a zároveň o niečo úplne iné. Každého motívuje niečo iné, a od toho sa odvíjajú aj metódy boja. Ale kto by opovrhol mocou zlata a zlatou mocou...? Ved' bez nich by boli vznešené ciele a vyššie dobrá len sny... a preto sú primárnym cieľom takmer každého.

Dej nie je možné vždy charakterizovať ako „nonstop action, rýchly spád, etc.“. Ale aj napriek pomalším časťiam mu na kvalite neuberá, a za väčšinu týchto „pomalých častí“ autorovi neskôr podľakujete.

Sága ešte nie je ani zdaleka uzavretá, aj keď niektoré frakcie začínajú mať jednoznačne navrch, a iné sa môžu zdať pokorené. Anglofónny čitateľ sa mohol už pred mesiacmi zahŕbiť do knihy štvrtej, v origináli *Feast for Crows* (v českom vydaní pravdepodobne (prekvapujúco) Hostina pro vrány), 775 stranovej bichle formátu A 4,5, ktorá bude mať po preklade do jazyka českého formátu A 4,75 nepochybne aspoň 900 stán, najmä, ak ju ľudomilný český vydavateľ zase rozreže na dve časti, aby nám urobil radosť a mal vyššie zisky.

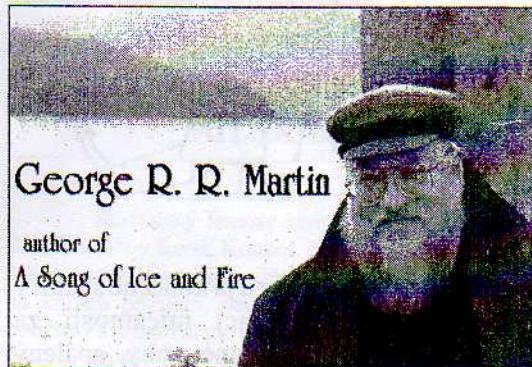

Ešte drobné technické upozornenie, ktorého sa vám čiastočne dostane aj na začiatku každej knihy. Dej nie je sledovaný jednou postavou, ale rovno dvanásťimi príslušníkmi rôznych frakcií. A aj keď tu majú najväčšie zastúpenie Starkovia (asoň zo začiatku), nemožno nazvať rod Starkov ako najdôležitejší. Pri zmene kapitoly preto môže nastať posun aj o niekoľko mesiacov (ak nie viac) dej a kapitoly sa volajú podľa mena postavy, ktorá práve dej sleduje, preto sa nečudujte, že v knihe prvej nájdete aspoň päť kapitol pod hlavičkou Eddard.

Ale to nie je na obtiaž, ako sa ostatne sami presvedčíte, ak si moje odporúčanie vezmete k srdcu a po knihách tejto ságy siahnete.

George Raymond Richard Martin

(*1948)

George R. R. Martin

author of
A Song of Ice and Fire

Novinár, editor a spisovateľ, poviedkár a románopisec, pohybujúci sa naprieč mnohými žánrami, a napodiv v každom z nich obratne a brilantne, mnohonásobný držiteľ cien Locus, Hugo a Nebula. Začínal ako autor sci-fi: romány *Soumrak na Worlornu* (1977), *Křídla snu* (1981, spoločne s Lisou Tuttle), poviedkové zbierky *Písni pro Lyu* (1976), *Písečníci* (1981) a *Tufova dobrodružství* (1976). Potom sa začal prikláňať skôr k hororu: zbierka *Nečekané variace* (1987) či román *Fever Dream* (Horečnatý sen, 1983). Po niekoľkoročnej odmlke sa Martin vracia na scénu s rozsiahlym fantasy cyklom (čo kritikov aj jeho fanúšikov, mierne povedané, šokovalo) *Písni ledu a ohně*, v rámci ktorého zatiaľ vyšla trilógia *Hra o trůny* (1996), *Střet králů* (1999), *Bouře mečů* (2000). Na jeseň by sa mal objaviť na dve časti rozdelený štvrtý román cyklu *A Feast for Crows* (*Hostina pro vrány*, 2005), po ktorom budú nasledovať ďalšie diely. K sérii patrí tiež poviedka *Potulný rytiř* (1998, v zborníku *Legends*).

PÍSEŇ LEDU A OHNĚ

- kniha prvá: **Hra o trůny** (825strán)
- kniha druhá: **Střet králů** (942 strán)
- kniha tretia: **Bouře mečů** (1210 strán)

- preklad: Hana Březáková
- obálky: David Spáčil (kn 2,3),
Jan P. Krásný (kn 1)
- vydal: TALPRESS spol.,s.r.o.

Poux Cansok

ERRÓNIS A.K.A. ERROTIX (REPORT Z LARPU)

Je neskoro večer a ja konečne sedím v pohodlné klimatizovanej miestnosti za svojím PCčkom. Dorážané nohy, spálený chrbát, štípance od hmyzu a stále sa ozývajúca svalovica mi neustále pripomínajú moju cestu, z ktorej som sa práve vrátil. Tou cestou je len pred pár hodinami skončený výlet do sveta fantázie na prvom ročníku Fantasy LARPu menom Errónis. A toto je jeho príbeh...

Malebná rýdze slovenská obec Krivoklát niekde nedaleko Ilavy sa onoho prekrásne spaľujúceho dňa 21. Júla tohto roku stala dejiskom radovánok, smiechu, výhier a prehier, útrap, strastí, pokušenia, či lesti. Takmer 80 udatných obyvateľov útulného mestečka Wodenhajm sa pokúsilo odpútať svoje životy od moderných spôsobov fungovania a na tri dni sa vrátili v čase a priestore, aby tu spoločným úsilím vytvorili naozaj neopakovateľnú atmosféru pravého a nefalšovaného fantasy sveta. Veľmi dobre a svedomito pripravené kostýmy, či doplnky k nim u valnej väčšiny účastníkov, nefalšovaný mnohokrát prekvapivo zábavný situačný Role play a predovšetkým viditeľné odpútanie sa od reality a navyknutých spôsobov žitia našich všedných dní spravilo z tejto akcie takpovediac unikát. Niektory sa sice stávalo, že mnoho jedincov sa zvezlo so svojím hraním a RP na hraní družiny, ale vodiacia týchto družín, či rôzne CP boli naozaj presvedčivé. Avšak nielen hráči boli tým prvkom, ktorý robil z Erronis niečo, čo sme tu na našom malom Slovensku ešte nemali.

Prvoradú zásluhu majú samozrejme organizátori, pre väčšinu ktorých bol tento larp ich prvotinou. Vybavené pozemky a podpora starostu obce, ktorý vyšiel v mnom v ústrety organizátorom patrili medzi tie prvé a jednoduchšie zásluhy. Väčšie úspechy resp. ohlasy u účastníkov si však získali, celkom presvedčivé stavby v meste, ktoré sú na Slovenské larpy zatiaľ stále „ultra raritou“. Celkové prevedenie mesta Wodenhajm vrátane monumentálnej mestskej brány stačilo mnohokrát k tomu, aby sa aj nováčik na akcii rýchlo začlenil do každodenného chodu tohto mesta a presvedčivo hral svoju postavu. Hlavne tento aspekt ma osobne veľmi potešil, nakoľko sa na Errone objavilo mnoho nových tvári, ktoré z hry odchádzali spokojné a v budúcnosti to môžu byť práve oni, ktorí posunú podobné akcie zase o latku vyššie.

Nuž a čo ste tam teda okrem obdivovania stavieb v meste, či okolitých kravských kopcovitých pastvinách plných nášlapných „mín“, mohli robiť? Čo takto si po návrate z únavnej púte po hustom prastarom lese len tak na chvíľku sadnúť do miestnej putiky a dať si tam pivečko. Porozprávať sa s hostinským, či inými individuami, ktoré sedia pri stoloch. Možno sa niečo zaujímavé dozviete. Vravíte, že nepijete? V tom prípade je Drowská čajovňa možno presne to, čo hľadáte. Ale dá sa tým tvorom veriť? Čo keď vás chcú len otráviť a okradnúť? Alebo potrebujete masáž vašich boľavých nôh? Exotické dievčatá v miestnom „Dome nerestí“ aj z 246 ročného druida urobili opäť 80 ročného mladíka. „Cesta okolo sveta?“ Žiadny problém, dievčatá to určite zvládnu. Ale pozor na Syphilis! I keď možno náš felčiar už pozná liečivé masti. Hmm, asi sa niečo deje...hl'a z miestnej väznice ušiel obávaný Gobliní sabotér. Našťastie ho miestna stráž rýchlo spacifikovala a na radosť prizerajúceho sa davu tieklo aj trochu tej krvi. Onedlho nás čaká veľké klánie v miestnej Aréne. Ponáhľajte sa! Trubadúr už spisuje účastníkov. Z miestnych bažín sa po nociach ozýva divný škrekot. Možno by stalo za to zhromaždiť udatnú družinu a vydáť sa na prieskum. Miestny liečiteľ vraví, že sa tam nachádza nebezpečná harpia, ktorá

zhromaždila mnoho cenností vo svojom hniezde. Znie to lákavo. Nezabudnite si však v miestokráľovej administratíve vybaviť príslušné povolenia! Obchodník Johanson dostal práve nové nesmierne mocné amulety vo svojom Emporiu. Ale tá cena... Asi by ste mali íst' nájsť tú diamantovú baňu. Ale pozor, pretože v lese môžete stretnúť obávaného medveda samotára, ktorý je extrémne nebezpečný a včera už jednu družinku pripravil o niekoľko členov. Možno by ste sa mohli pokúsiť presvedčiť toho bláznivého starého druida Hawoka, aby vám ukázal bezpečnú cestu lesom. Všetko je len na vás!

Nuž ako bolo tak bolo. Hra prebiehala pomerne plynulo aj keď pre extrémne teploty bolo mnohokrát vidieť ľudí len tak postávať a vykecavať v chladku, či popíjať rôzne moky v hostinci. Vážnejším problémom sa v týchto teplách ukázalo byť zásobovanie vodou nakoľko najbližší pitný prameň bol vzdialenosť cca 2km a po vodu sa muselo chodiť zhruba každé tri/štyri hodiny, aby sa tak podarilo predísť väčnejším zdravotným problémom. Čo však v tomto zamrzelo, bola značná neochota niektorých účastníkov, ktorí aj napriek častým výzvam odmietaли po spoločnú vodu chodiť. Tak sa stalo, že po ňu väčšinou chodili sami organizátori s niekoľkými uvedomelými dobrovoľníkmi. Riešenia problému sa už našli, ale vzhľadom na malé časové a finančné možnosti nebolo možné ich uviesť okamžite v platnosť. Hádam teda nabudúce. Celkovo však neprítomnosť niektorých dôležitých postáv a CP, ktoré chodili po vodu, hru v niektorých častiach brzdila a tak mohlo vzniknúť zdanie tzv. „ničnerobenia“. To však väčšine rozumne sa baviačich hráčov problém nerobilo a zábavu si našli aj tak. Niektorí len tak postávali, iní bavili svojím RP okolie, ďalší zase oddychovali a pripravovali sa na nočnú hru. Apropo: nočná hra. Tých sa tu tiež zopár vyskytlo a podľa predpokladu išlo skôr o lokálne bojové príhody, ktoré boli vyvrcholením denných questov podaktorých hráčov (napr. moje milované, chutnušské, sladušské, mocné no skrátka „my precious“ Zlaté Dračie vejce). Tu mi hádam k tej správnej dávke bojového chaosu, ktorý k takýmto nočným bojom neodmysliteľne patrí, chýbalo iba trošku viacej osvetlenia

lúky, pretože bitka uprostred spomínaného „mínového pola“ je vcelku šmykľavá a tak trochu nebezpečná. Poslednou vecou, ktorú by som chcel vytknúť účastníkom, boli smeti. Sám som ich posledný deň (kedy už väčšina účastníkov poodchádzala) s niekoľkými, dovolím si povedať, odvážlivcami triedil a bolo ich trochu viacej než by ich organizátori zvládli odniestť (tu môžeme opäť len podakovať ochote miestneho p. starostu). O dobrovoľný odnos smeti sa prihlásili „az“ traja ľudia pri odchode, čo je dosť na zamyslenie sa, ľudkvia. Pretože tie smeti patrili určite aj vám a väčšina slušných larpistov si po sebe smeti odnesie, nehovoriac o tom, že to tak bolo povedané aj v organizačných pokynoch. Takže nabudúce očakávajú organizátori viacej spolupráce z vašej strany v takýchto veciach a je pravdepodobnosť, že svoju energiu potom budú už môcť naplno venovať svojej/našej/vašej hre.

Nuž a ako to teda nakoniec celé dopadlo? Kráľovstvo Wodenhajm bolo dobité temnými bytosťami na čele s Drowmi a inou háved'ou, obyvateľstvo do posledného vyvraždené a ten samozvaný miestokráľ Woden ušiel aj so svojimi hlavnými prísluhovcami na pekelnom teleportačnom stroji (to mal asi od tých technicky zdatných goblinov) dakam smerom k ostrovu Lesbos. Pre nás hráčov a milovníkov LARPov to značí, že tento LARP rozhodne ešte nepovedal svoje posledné slovo a vzhľadom na spomenutý ostrov a neutichajúce osobné ambície organizátorov sa môžeme tešiť na budúcoročnú druhú dávku poriadneho Errötix-u.

Matej „G“ Tejbus

Pozn.: Larpovchtivých čitateľov možno odporučiť na internetové stránky:
www.slad.tolkien.sk,
www.annun.tolkien.sk.

JIM ČERT

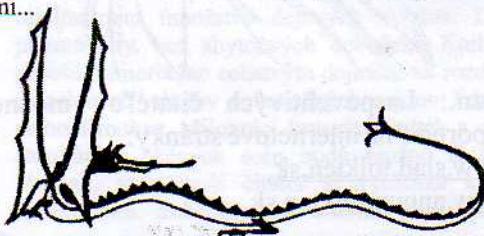

Keby sme si položili otázku, akým hudobným štýlom spievali elfovia, pravdepodobne by sa odpoveď dosť blížila folku. Aj keď predstava, ako to Elrond roztočí v metalovom štýle je rozhodne zaujímavá...

Cosi podobné je aj predstava postaršieho dlhovlasého fúzatého „Underground Folk Rock“-ového muzikanta (asoň to tvrdia ti, čo sa vyznajú v hudobných štýloch) so zvláštnym menom, ako s heligónkou spieva baladu o Amrothovi a Nimrodel. A napodiv to funguje...

Už od konca sedemdesiatych rokov hrával v krémach a na rôznych ilegálnych akciách drsné rebelantské pesničky spolu so zadumanými tolkienovskými. Krátko po nežnej revolúcii mu vyšiel album *Svetlu vstrieč*. V roku 1991 odcestoval na dlhší čas do USA a do starej vlasti sa vrátil s nečakane tvrdzo znejúcou rockovou kapelou *Life After Life* na poste frontmana. *Life After Life* si oblúbil dokonca aj Jello Biafra, niekdajší šéf legendárnych *Dead Kennedys*, ktorý kapelu vzal pod ochranné krídla vlastnej firmy Alternative Tentacles. Popri tomto projekte sa Jim Čert ďalej venoval aj vlastnému vystupovaniu a vydal ďalšie albumy.

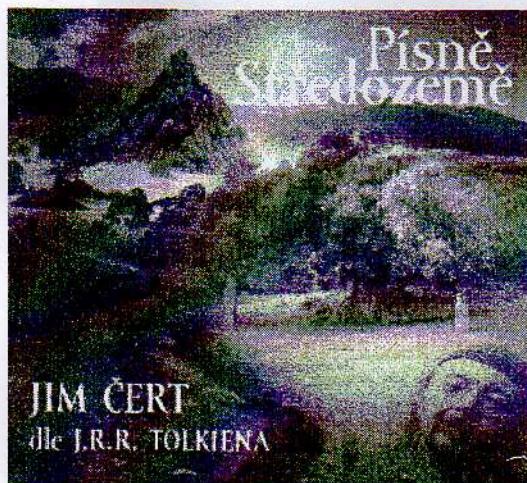
Tento pekelník s pôvodným menom Horáček je však (spoľahlivé zdroje tvrdia) aj veľmi vzdelaný človek vlastniaci vzácnu knižnicu, bylinkár a príležitostný liečiteľ, veľký milovník piva... a udavač. Počas bývalého režimu vrazil spolupracoval s ŠtB pod krycím menom Akord. Čo z toho je pravda, už posúdte sami...

Písne Stredozemě vyšli v roku 1998. Textom na tomto alume milovníci Tolkienu nemôžu nič vytknúť. Sú to totiž zhudobnené básne z Pána Prsteňov a iných Tolkienových kníh preložené Stanislavou Pošustovou. Doprovod heligónky k elfským piesňam, kde by človek očakával skôr nejaké tie harfy a lutny, vyzerá na prvý pohľad podivne. No iba dovedy, kým zistíte, aké veci s ľhou ten človek dokáže stvárať. Kľudne by mohol hrať v Roklinke aj so svojou harmonikou...

Aj melódie sú celkom chytľavé. Dá sa mu však vyčítať, že všetky pesničky na alume sú na jedno kopyto. A tak pieseň *Lothlórien*, ktorú spieva Galadriel je spievana rovnakým štýlom ako trpasličia *Píseň Durinova lidu*. Niektoré pesničky tak majú ešte rezervy a dali by sa spraviť lepšie. Napríklad *Zpěvy entů*, kde sa striedajú slchy spievane entom a entkou - Čert spieva celú pieseň rovnako a tak to vyznieva dosť neprehľadne. A možno som zaujatá, ale *Lothlórien* by podľa mňa tiež znala lepšie, keby bola odspievana ženským hlasom...

Vrelo však odporúčam *Píseň Durinova lidu* a *Počtu Gandalfovi*. Jeden Prsten I a II sú tiež pozoruhodné vysuvky, pri ktorých sa vám vtiera predstava Čiernych jazdcov tancujúcich Kalinku na mejdane v Minas Morgul. Z iných Tolkienových básne sú tu zhudobnené *Nevěsta a stín* a *Měoukalové*, ktorí snáď najviac vyhovujú Čertovmu štýlu z iných albumov: „*Když s tebou končí, ve svém pytle mají tvou holou lebku, ohlodaný hnát*. ... Nájdete tu aj skvelý „*sbor chmurných krkavců*“: „*Kr! Kr! Kr!*“

JIM ČERT
dle J.R.R. TOLKIENA

Okrem originálnych Tolkienových básni sú na alume aj dva vlastné Čertove textové počiny: *Bitva o Gondor* a *Píseň loučení*. Spolu tu nájdete 17 skladieb a na záver bonus s názvom oceán, kde presne 5 minút a 38 sekúnd počúvate „šplouchanie“ oceánu. To aby ste si vedeli predstaviť, že ste na lodi mieriacej na Ďaleký Západ. Priznám sa však, že som to dopočúvala do konca len vtedy, keď sa mi nechcelo vstať a vypnúť to...

Spolu s Čertom vás však všetko toto vysvetľuje.

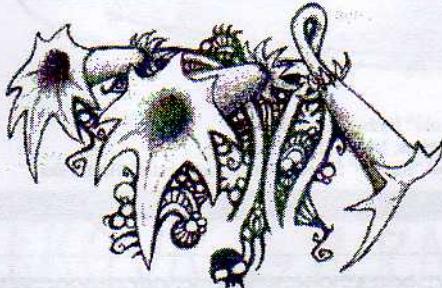

Celkovo je tento album vcelku vydareným pokusom o interpretáciu piesní Stredozeme. Neodporúčam ho však počúvať príliš často, inak vás začne nudíť. Nie je teda dôvodom hádzať flintu do žita pre tých, čo si k Tolkienovým básňam skúšajú sklaďať vlastné melódie (ako napr. ja), okrem niekoľkých pesničiek je stále čo zlepšovať.

Eva „Stromosestra“ Brutovská

Diskografia:

- Svetlu vstříc
(1991, album, CD/MC/LP, Globus Int.)
Harrahyá
(1993, album, MC, Camili Debili)
Double Angel
(1994, album, MC, S-Sound)
Life After Life: Just Trip
(1997, album, CD, Alternative Tentacles)
Poutník z Transporty
(1997, album, CD/MC, Puky Records)
Písne Stredozemé
(1998, album, CD, Mr. & Mrs. Nobody)

Píseň loučení (Jim Čert)

Nad černými horami vzešel slunce svit,
zahnal temný stín, co chtěl vše obkludit.
Pak bezstarostný vítr mraky rozehnal,
zaslech Píseň loučení, co nikdo nepoznal.

Sbohem tady všichni, musíme už jít,
dny Prstenů skončili, třetí věk šel snít.
Temená síla Mordoru ztratila svou moc,
propadla sa do hĺbok, kde vládne černá noc.

Tak loučíme se s vámi, odjíždíme v dál,
opouštíme domov, přátele i Kraj.
Přes hory a lesy k Šedým přístavům,
kde bílá loď už čeká v dlouhém zálivu.

Všechno jednou končí, život plyně dál,
ve spirálách zrození vracíme se tam,
kde jsme kdysi žili v jiné podobě,
jak v přáběhu, tak v jiných časech a v jiné době.

Šedé moře pohtilo bílé lodi stín,
vše se náhle rozplynulo v mořské pěně slin.
Před náma je cesta ještě zdlouhavá,
však smutné Šedé přístavy jsou již za náma.

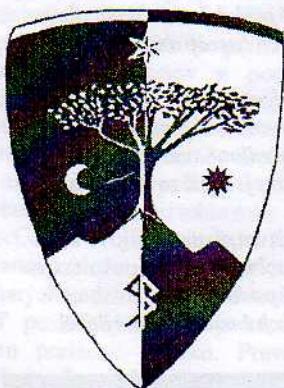
Všechno jednou končí, život plyně dál,
ve spirálách zrození vracíme se tam,
kde jsme kdysi žili v jiné podobě,
jak v přáběhu, tak v jiných časech a v jiné době.

Amorova láska

Čo máš, je tvoje
Never
Nesnívaj
Nedúfaj viac
Osud bol štedrý
A ty máš všetko
Zvedavá Psyché
Lásku si váž
Never
Nepýtaj sa
Dal ti srdce
Dal ti viac než smel
Dal ti život
Ty veríš klamstvu
Úbohá Psyché
Následkom čel!

Veronika „Lothmíril“ Frankovská

Fingolfinov pád

Mesiac svieti na vodu cez stromy,
kde mesačné svetlo krásne sa rozlomí.
V očiach tvojich zachytí sa jas,
a odhalí tú krásu krás,
a tvoj meč krásne sa rozžiarí,
odhodlanosť zračí sa na tvári...
Ó, veľký Fingolfin, kto rozdúchal tvoj
hnev?
Zožiera ťa nenávist' vari Preňho len?
Pre toho, kto meno nemá, a ľud tvoj volá
ho Nepríateľ?
Ó, veľký Fingolfin, prosím, splň svoje
poslanie,
nech naše deti ešte uvidia svitanie,
nech naše deti žijú si krajský svet,
nech zloby na zemi už nikdy viac nies.
Lež osud nevypočul moje volanie.
A v srdciach sa ukladá prestrašné
sklamanie.
Krásny Fingolfin leží tam zmarený.
Pod čiernymi vežami a nečisto skalený.
Zmizla už žiara Pána Fingolfinu,
najodvážnejšieho a najväčšieho Eruovho
syna.

Fero Bumzvon

Slobodná

Slza, ktorú nik neuzrie
hľadá si cestu po tvári,
v kútku úst sa zastaví
a zmizne vo falošnom úsmeve.

Väznom je jej srdce krehké,
chránené v zamknutej klietke,
jediný väzeň slobody.

Lebo ju si nik neskrotí,
nespúta živel, ktorým je.
Ani bozk princa nemôže
prelomiť toto zaklatie.

Ona je symbol, slobodná
a ako všetky symboly -
- naveky osamotená.

Kaya Jade Mirime

O SPOLOČENSTVE.

Spoločenstvo Tolkiena (ST) je registrované združenie fanov, zaoberajúcich sa fantastikou a predovšetkým tému diel pána J.R.R. Tolkiena. Našou prvoradou snahou je združovať ľudí, ktorých Tolkienove diela zaujali rovnako väšnivo ako nás, a majú záujem stretnávať sa a komunikovať s rovnakou krvnou skupinou. (V kruhu nášho druhu ide o tzv. Tolkien-positive.) ST sa ďalej snaží šíriť myšlienky a posolstvo Tolkienovho diela, ale taktiež prispievať k dopĺňaniu informácií, ktoré by pomohli zodpovedať niektoré nejasné otázky. V rámci tejto úlohy ST spolupracuje s inými záujmovými skupinami, či jednotlivcami zo Slovenska, ako aj ďalšími spoločenstvami prevažne z Českej republiky. Okrem toho sa ST podieľa na tvorbe a organizácii rôznych verejných stretnutí ľudí zaoberajúcich sa fantastikou (conov) a svojou účasťou tieto stretnutia podporuje. ST sa tak snaží svojim členom poskytnúť jedinečnosť a kúzlo, ktoré inak pocitili pri čítaní Tolkienovych kníh.

V prípade akéhokoľvek záujmu nás neváhajte kontaktovať na nižšie uvedených adresách.

ATHELAS - FANZIN OBČIANSKEHO ZDRUŽENIA SPOLOČENSTVO TOLKIENA (www.tolkien.sk)

Séfredaktor: Matúš „Loki“ Hyžný (hyzny.matus@gmail.com)

Pomocný redaktor: Matej „G“ Tejbus (p.t.tejo@stonline.sk)

NA VÝROBE TOHTO ČISLA SA PODIELALI:

Design, úprava: Matúš „Loki“ Hyžný

Cover art: Daniela „Dandy“ Bodíšová

Ilustrácie: Daniela „Dandy“ Bodíšová, Dihí, Eva „Eowyn“ Obertová, Matúš „Loki“ Hyžný, J.R.R.T.

Autori článkov a básni: Fero Bumzvon, Matej „G“ Tejbus, Isilóte, Kaya Jade Mirime, Matúš „Loki“ Hyžný,

Veronika „Lothmíril“ Frankovská, Poiux Cansok, Michal „Randir“ Šebeň, Eva „Stromosestra“ Brutovská

Priatelia Athelasu: Dandymamka /ako podávanie za technickú pomoc/

Kníhkupectvo Alter Ego /ako podávanie za pomoc pri rozširovaní/